

Meritoriu rămîne efortul teatrului

Construind dramatic cu siguranță, Mariana Brăescu povestește lucruri deja știute și deloc spectaculoase.

Autoarea are însă simțul repiicii și unele scene sînt de un umor cuceritor. În spectacolul botoșănean, regizorul are o părere cel puțin eronată în legătură

Doru Buzea, Valentin Răcilă și Claudiu Romilă

PROFESOR DE ADMITERE de MARIANA BRĂESCU • TEATRUL „MIHAI EMINESCU” din BOTOȘANI • Data premierei: 2 octombrie 1988 • Regia și ilustrația muzicală: EUGEN TRAIAN BORDUȘANU • Scenografia: EUGEN TRAIAN BORDUȘANU și MIHAI PASTRAMAGIU • Distribuția: MIHAI PĂUNESCU (Tudor Neacșu), CLAUDIU ROMILĂ (Tudorel Neacșu), DORU BUZEA (Moș Costică), FLORITA RUSU (Actrița), VALERIAN RĂCILĂ (Cîntărețul), MARIUS ROGOJINSCHI (Criticul).

cu cele trei personaje care reprezintă arta: cîntărețul, criticul, actrița. Ele nu trebuiau ridiculizate, meritînd să rămînă ceea ce erau: generoșii, convinși de arta lor, prin care își exercită forța de fascinație asupra celorlalți.

Ridiculizîndu-i, regizorul creează în piesă o opoziție absurdă cea dintre artă, reprezentată prin niște personaje aproape grotești, și meseriile practice, în care indivizii își păstrează demnitatea, rațiunea și sobrietatea. Apoi, scenele, în majoritatea lor, nu sînt bine construite în spectacol, superficialitatea rezolvării lor diminuîndu-le tensiunea, astfel că finalul se consumă foarte jos, deși scriitura este generoasă. Modalitatea de a-i pune pe interpreți să-și spună rolurile, unul cite unul sau în grup, cu fața la public, nu mai e uzitată de multe decenii. Cu toată vînzoleala din scenă, ritmul spectacolului este lent, obositor chiar, pauzele dintre antracte — lungi, iar pauza dintre acte — fără rost.

Doru Buzea, interpretul lui Moș Costică, nu-și înțelege pînă la capăt personajul și ratează finalul. Florita Rusu, în partitura actriței, este tot timpul superficială și stridentă, iar Valerian Răcilă, în rolul Cîntărețului, pe un *contre-emploi* evident. Mihai Păunescu, în Tudor Neacșu, ca și inexistent, Marius Rogojinski debutează pe scena botoșăneană în rolul criticului, vîdînd reale calități de compoziție. O surpriză a fost debutul foarte tinărului Claudiu Romilă în rolul lui Tudorel. Interpretul (are 20 de ani) nu știe încă să se miște nestingherit și nici ținuta sa nu este ideală. Dar are ceva de nelăgăduit: talent. Joacă înțelepciunea, și uimirea, și furia, cu inspirată dăruire.

Eugen Traian Bordușanu extinde confuzia concepției și asupra ilustrației sonore. „Bună seara, iubito”, cîntecul pe vîrsurile lui Lucian Avramescu, frecvent intonat de Tudorel, sună fals, în zarva sonoră a spectacolului. Scenografia, semnată în colaborare, este la fel: inexpressivă și greoaie. Unui regizor inspirat, piesa i-ar fi prilejuit poate un spectacol (cel puțin) savuros. Meritoriu rămîne efortul teatrului de a prilejui debutul unui dramaturg tînăr.

Liana COJOCARU